

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งเป็นที่มาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยต่าง ๆ โดยแบ่งประเด็นได้ดังนี้

3.1 วรรณลีลาภาษาพูด และภาษาเขียน โดยทั่วไป

3.2 วรรณลีลาภาษาพูดและภาษาเขียน ของภาษาฝรั่งเศสเท่าที่มีผู้แนะนำไว้ โดยทั้ง 2 ประเด็น จะเสนอตามปีในการทำวิจัยดังนี้

3.1 วรรณลีลาภาษาพูด และภาษาเขียน โดยทั่วไป

Kay (1977 อ้างใน สุภาณี เทียรเจริญ : 2530) กล่าวถึงภาษาพูดว่าเป็นภาษาที่ไม่มีเอกภาพในตนเอง (non autonomous language)* กล่าวคือ เราจะเข้าใจภาษาพูดได้ต้องอาศัยความรู้ร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และผู้ฟังยังต้องเข้าใจน้ำเสียง ท่าทางของผู้พูด จึงจะเข้าใจความหมายทั้งหมดได้ แต่สำหรับภาษาเขียน ตัวภาษาเป็นสิ่งที่สื่อความหมายของผู้เขียนทั้งหมด ฉะนั้นแม้ว่าผู้เขียนจะไม่ได้อยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับผู้เขียน แต่ก็สามารถเข้าใจความหมายได้ ภาษาเขียนจึงเรียกว่าเป็นภาษาที่มีเอกภาพในตัวเอง (autonomous language) ความแตกต่างข้อนี้เกี่ยวข้องกับ ความแตกต่างระหว่างสภาวะของการพูด และสภาวะของการเขียน กล่าวคือ ผู้เขียนและผู้อ่านมักอยู่ห่างไกลกัน และอาจไม่ได้อยู่ร่วมสมัยกัน ฉะนั้นผู้เขียนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องสื่อความหมายทางสำนวนภาษาให้ชัดเจน

* non autonomous language หมายถึง ภาษาที่ไม่มีความเป็นอิสระจากบริบท ซึ่งสุภาณี เทียรเจริญ จัดให้เป็นลักษณะหนึ่งของภาษาพูด

Tannen (1980 อ้างถึงใน สุภาณี เทียรเจริญ : 2530) ได้ศึกษาเรื่องเล่าทั้งภาษาพูด และภาษาเขียน และได้สรุปว่า ความแตกต่างจริง ๆ นั้น ไม่ได้อยู่ที่ว่าเป็นภาษาที่ใช้ในการพูดหรือภาษาที่ใช้ในการเขียน แต่วิธีการใช้ภาษาของผู้เล่าแต่ละคนทำให้เกิดความแตกต่าง กล่าวคือ ผู้เล่าบางคนมักจะเล่าโดยคิดว่าผู้ฟังหรือผู้อ่านมีความรู้ร่วมอยู่ด้วย หรืออยู่ในสถานการณ์นั้นด้วย ภาษาที่ใช้จึงอาจไม่ชัดเจน ไม่เป็นประโยค มีการเล่นคำซ้ำคำ หรือเสียงของคำ และไม่มีคำขยาย ประโยคขยายมากนัก วิธีการนี้เรียกว่า oral strategy ในทางตรงกันข้ามผู้เล่าบางคนก็จะถ่ายทอดเนื้อเรื่องอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจได้ โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยบริบทช่วย tannen เรียกวิธีการประเภทหลังนี้ว่า literate strategy

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2528) ได้เขียนบทความเรื่อง ภาษาพูด และ ภาษาเขียน ในวารสาร มศว. ปทุมวัน ว่า ภาษาพูดนั้นจะใช้ในโอกาสต่อไปนี้

1. ในการพูดอย่างไม่เป็นทางการ แต่ในการพูดก็ต้องคำนึงถึงบุคคล เช่น ถ้าพูดกับผู้ใหญ่ หรือ คนไม่สนิทสนมกัน ถึงเป็นภาษาพูดก็ต้องให้เป็นภาษาที่สุภาพเรียบร้อย
2. ในการเขียนบันทึก อนุทิน ถือว่าเป็นการระบายอารมณ์ จะเขียนให้หือหวาอย่างไรก็ได้
3. เขียนจดหมายถึงเพื่อน หรือ คนที่สนิทสนมกัน
4. ในการเขียนเรื่องสั้น หรือ นวนิยาย และต้องการให้คำพูดของตัวละครเป็นไปสมจริง
5. ในการเขียนโฆษณา เขียนคอลัมน์ประเภทข่าวสังคม บทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ต้องการเรียกร้องความสนใจ

6. ในการเขียนบทความประเภทสารคดี บทความแสดงความคิดเห็น บทความกึ่งวิชาการ งานเขียนประเภทดังกล่าวนี้ ใช้ภาษาพูดได้บ้าง แต่ก็ไม่ควรโลดโผนนัก

ส่วนภาษาเขียนจะใช้ในกรณีต่อไปนี้

1. เมื่อต้องการพูดอย่างเป็นทางการ เช่น การกล่าวรายงานในการเปิดประชุมสัมมนา การกล่าวสุนทรพจน์ การให้โอวาท เป็นต้น
2. ในการเขียนเรียงความ
3. ในการตอบข้อสอบ
4. ในการเขียนบทความวิชาการและตำรา ซึ่งเป็นงานเขียนที่มีแบบแผน ต้องการภาษาที่เป็นทางการและกระชับรัดชัดแจ่มอย่างยิ่ง
5. ในการเขียนจดหมายราชการ จดหมายที่ติดต่ออย่างเป็นทางการ และรายงานการประชุม (ระยอง : 2523)

สุภาณี เทียรเจริญ (สุภาณี : 2530) ได้เขียนไว้ในบทความเรื่อง การเปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียนของไทยในแง่มุมมองของภาษาศาสตร์ ในวารสารภาษาปริทัศน์ตอนหนึ่งว่า

การวิเคราะห์ข้อประโยคและความซับซ้อนทางไวยากรณ์ของภาษาพูดและภาษาเขียน สามารถแบ่งได้ 2 ประเด็นใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ภาษาพูด และ ภาษาเขียน แต่ละประเภทมีการใช้ข้อประโยคในปริมาณที่ต่างกัน ไม่จำเป็นว่าภาษาพูดจะใช้ข้อประโยคน้อยกว่าภาษาเขียน ดังที่งานวิจัยที่ผ่านมาเรื่อง

(A Comparative Study of Spoken and Written Thai Linguistic and Sociolinguistic Perspectives : Georgetown University:1987) ได้เสนอไว้ว่า

ในภาษาพูด หรือ ภาษาเขียนด้วยตัวเอง ถ้าต่างประเภทกัน ก็มีการใช้อนุประโยคมากน้อยต่างกันไปด้วย เนื่องจากองค์ประกอบ หรือที่ เราเรียกว่า มิติต่าง ๆ ไม่เหมือนกัน จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อมูลที่มีการเตรียมมาก และ เน้นด้านเนื้อหา เช่น อ่านข่าว บทความ และ ตำราเรียน เป็นต้น จะใช้อนุประโยคมากกว่าข้อมูลที่ไม่ได้เน้นด้านเนื้อหา และเวลาเตรียมน้อย เช่น การสนทนาและจดหมายส่วนตัว ฉะนั้นการเปรียบเทียบภาษาพูดและภาษาเขียน เราต้องชี้เฉพาะว่า ภาษาพูด ภาษาเขียน ประเภทไหน และเป็นไปได้ที่ว่าภาษาพูดบางประเภทจะใช้อนุประโยค มากพอ ๆ กับภาษาเขียนบางประเภท ถ้าภาษาพูด และภาษาเขียนนั้นมีองค์ ประกอบของ Text ที่คล้ายกัน เช่น หน้าที่ในการสื่อสาร (Communicative functions) ระดับความมีพิธีรีตอง (formality level) และ เวลาในการเตรียมล่วงหน้า (planning time)

2. ในด้านความซับซ้อนของไวยากรณ์นั้น อนุประโยคไม่ได้เป็น เครื่องชี้แน่นอนเสมอไปว่า ข้อมูลประเภทที่มีการใช้อนุประโยคมาก จะมีความซับซ้อนของไวยากรณ์กว่าข้อมูลที่มีการใช้อนุประโยคน้อย ผู้เขียน เสนอว่า ในบรรดาอนุประโยคทั้งหมด relative clauses มีความซับซ้อน ทางไวยากรณ์มากที่สุด และมักจะพบในข้อมูลที่ต้องการเวลาเตรียมมาก และ เน้นที่เนื้อหา ส่วน nominal clauses นั้น เนื่องจากปรากฏบ่อยในข้อมูล ภาษาพูดใช้ตามหลังคำกริยาที่เกี่ยวกับ การพูด หรือ การคิด จึงอาจมีความ ซับซ้อนทางไวยากรณ์น้อยที่สุด

ดังนั้นจากการวิเคราะห์เราพอสรุปได้ว่า ภาษาพูด และ ภาษาเขียน แต่ละประเภทนั้นมีทั้งความเหมือนกัน และความต่างกัน ขึ้นอยู่กับประเภท ของข้อมูลที่เรานำมาศึกษา

ถ้าเราเปรียบเทียบการสนทนากับตำราเรียน ผลที่ได้ก็คือ จะมีความแตกต่างอย่างมาก ในขณะที่ถ้าเราเปรียบเทียบการสนทนา กับ จดหมายส่วนตัว เราจะเห็นความคล้ายคลึงกันหลายประการเนื่องจากข้อมูล 2 ประเภทนี้มีองค์ประกอบของ Text หรือมิติที่คล้ายกัน จึงทำให้ลักษณะของภาษาที่ใช้คล้ายกันไปด้วย

ท้ายสุด ผู้เขียนยังได้ศึกษาหน้าที่ของคำสันธานประเภทต่าง ๆ พบว่ามีการใช้คำสันธานแบบเสริมความบ่งชี้ที่สุดในข้อมูลทุกประเภท รองมาคือ คำสันธานที่บอกความขัดแย้ง และที่น่าสนใจคือคำเชื่อมที่ใช้ในข้อมูลที่มีการโต้ตอบระหว่างผู้พูด และ ผู้ฟัง เช่น การสนทนานั้นจะมีหน้าที่ทาง pragmatic อีกด้วย เช่น ใช้เพื่อแสดงว่า ผู้พูดสนใจหัวข้อสนทนาที่กำลังดำเนินอยู่ (cooperative strategy) เป็นวิธีการที่ผู้พูดดึงความสนใจของผู้ฟัง ช่วยให้เห็นมีโอกาสได้พูดบ้าง อีกทั้งยังช่วยให้เวลาแก่ผู้พูดในระหว่างที่คิดว่าจะพูดอะไรต่อไป (สุภาณี : 2530)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (Prasithrathsint : 1988) ได้ทำการวิจัยในเรื่อง ภาษาพูด ภาษาเขียน ในเรื่อง Spoken and Written Thai A Stylistic Continuum

ในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้กล่าวว่า ภาษาพูดกับภาษาเขียนของไทยเป็นวัจนลีลาที่มีลักษณะตรงข้ามกัน โดยให้คำจำกัดความ "ภาษาพูด" ว่าเป็นวัจนลีลาที่ปกติใช้ในการพูด และ "ภาษาเขียน" ว่าเป็นวัจนลีลาที่ปกติใช้ในการเขียน

การวิเคราะห์ลักษณะความแตกต่างของภาษาทั้ง 2 ประเภท แสดงให้เห็นว่าทั้ง 2 วัจนลีลานั้น ถึงแม้จะมีลักษณะบางอย่างที่ระบุความเป็นภาษาพูด และความเป็นภาษาเขียน แต่เราก็ไม่สามารถแยกทั้ง 2 วัจนลีลา

ออกจากกัน เหมือนแยกขาวออกจากดำได้ ภาษาพูดแท้ กับภาษาเขียนแท้ เปรียบเสมือนขั้ว 2 ขั้ว ที่อยู่ตรงข้ามกัน และบนเส้นทางหรือแนวต่อเนื่องระหว่าง 2 ขั้วนี้ การใช้ภาษาแบบต่าง ๆ จะตกอยู่ในจุดต่าง ๆ กันในแนวต่อเนื่องนี้ แต่จะอยู่เอียงไปทางขั้วภาษาพูด หรือ ขั้วภาษาเขียน ขึ้นอยู่กับว่า การใช้ภาษาแบบนั้นมีลักษณะของการพูด หรือ การเขียนมากกว่ากัน (Prasithrathsint : 1988)

จากงานวิจัยฉบับนี้ ผลของการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า ลักษณะเด่นทางวากยสัมพันธ์ของภาษาพูดในภาษาไทยมีดังนี้

1. ประโยคไม่มีประธาน เช่น นึกว่าเครื่องเสีย
2. ใช้คำสรรพนามเงา เช่น คนขับรถแกอารมณ์ไม่ดี
3. ประโยคสมมูลไม่มีกริยา เช่น วันนี่วันเสาร์
4. การซ้ำคำ เช่น แต่ชาวบ้านนั้นจะมานั่งนิ่ง ๆ
เฉย ๆ อย่างนั้นไม่ได้
5. การใช้กรรมเป็นหัวเรื่อง เช่น สวนแห่งนี้เธอไม่เคยแวะมา
เที่ยวเลย

ซึ่งถ้าเป็นภาษาเขียนน่าจะเป็นดังนี้ เธอไม่เคยแวะมาเที่ยวสวนแห่งนี้เลย

6. อนุประโยคขยายที่เป็นกรรตุวาจก มีลักษณะเหมือน relative clause แต่ไม่มีคำ ที่ ซึ่ง อัน และคำกริยาในอนุประโยคแบบนี้เป็นกรรตุวาจก (active voice) เช่น ใครก็ชอบคนมีความรู้

ส่วนลักษณะเด่นของภาษาเขียน โดยสรุปคือ

1. ประโยค "ได้รับ" เช่น
ในช่วงแรกของแผนพัฒนาระยะที่ห้า ถ้าวheelsองได้รับการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมอย่างกว้างขวาง

2. การใช้คำนามที่มาจากคำกริยา เช่น
 เงื่อนไขทางเศรษฐกิจของหมู่บ้านมีส่วนในการกำหนด
 การตัดสินใจของเกษตรกรอย่างมาก
3. ประโยคที่มีประธานเป็นนามไม้ชี้เฉพาะ เช่น
 งานวิจัยอีกชิ้นหนึ่งได้ชี้ให้เห็นว่าศาสนาพุทธแตกต่าง
 จากศาสนาอื่น
4. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย "เป็น" ตามด้วย "ที่ + คำกริยา" เช่น
 เป็นที่เข้าใจว่า ไวรัสโรคสมองอักเสบนี้หมุนเวียนอยู่ใน
 ในธรรมชาติ
5. อนุประโยคขยายนามแบบไม้ชี้เฉพาะ ขึ้นต้นด้วยคำว่า ซึ่ง เช่น
 การเก็บเกี่ยวขึ้นอยู่กับเจ้าของที่ดิน ซึ่งให้ความสำคัญ
 เฉพาะข้าวนาปี
6. อนุประโยคขยายนามที่เป็นกรรมวาจก มีลักษณะเหมือน
 relative clause แต่ไม่มีคำว่า ที่ ซึ่ง อัน และคำกริยาใน
 อนุประโยคแบบนี้เป็นกรรมวาจก (passive voice) เช่น
 ราคาถั่วเหลืองในประเทศสูงกว่าราคาถั่วเหลืองนำ
 เข้าจากสหรัฐอเมริกา (ถั่วเหลืองที่ถูกนำเข้า
 จากสหรัฐ)
7. ประโยคที่มีบุพบทวลีอยู่ข้างหน้า เช่น
 ต่อคำถามถึงระบบป้องกันอัคคีภัยของโรงแรม
 นายประเสริฐ กล่าวว่า

ข้อที่น่าสนใจประการหนึ่ง คือ ลักษณะที่เป็นกลางที่สุด ซึ่งได้แก่
 อนุประโยคขยายนามที่ขึ้นต้นด้วย "ที่" แบบไม้ชี้เฉพาะ จึงทำให้เราสรุปได้ว่า
 ลักษณะนี้ไม่บ่งบอก ภาษาพูด หรือ ภาษาเขียน แต่จะอยู่ตรงกลางของแนว
 ต่อเนื่อง (Prasithrathsint : 1988)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (อมรา : 2533) ได้กล่าวถึงเรื่อง ภาษาพูด ภาษาเขียน ในหนังสือภาษาศาสตร์สังคม ว่า การแยกประเภทของ ภาษาออกเป็น 2 ประเภท โดยเรียกว่า "ภาษาพูด" กับ "ภาษาเขียน" นั้น มีปัญหาหลายประการ ประการแรกคำว่า "ภาษาพูด" และ "ภาษาเขียน" มีการใช้ในความหมายต่าง ๆ กัน ถ้าใช้ในความหมาย "ภาษาที่สื่อโดยการพูด" และ "ภาษาที่สื่อโดยการเขียน" จะมีปัญหาในการหาความแตกต่างชัดเจน ในกรณีวิเคราะห์ทางด้านรูปประโยคและการใช้คำ ทางออกที่ดีคือใช้คำว่า ภาษาพูด และ ภาษาเขียน ในความหมายของวัจนลีลา โดยมีข้อสมมติ เบื้องต้นว่าภาษาพูดมีรูปแบบเฉพาะของมันเอง และ ภาษาเขียนก็มีรูปแบบเฉพาะ และไม่จำเป็นที่ภาษาพูดต้องสื่อโดยการพูดเสมอไป และ ภาษาเขียน จะต้องสื่อโดยการเขียนเสมอไป

สรุปก็คือ ภาษาพูดกับภาษาเขียนเป็นวัจนลีลา 2 ประเภท ซึ่งสามารถแยกให้แตกต่างได้โดยทางวากยสัมพันธ์ แต่ในการใช้ภาษาจริง ๆ ไม่มีการแยกภาษาพูดกับภาษาเขียนเป็นขาวกับดำ

3.2 วัจนลีลาภาษาพูด และ ภาษาเขียน ของภาษาฝรั่งเศส

วากเนอร์และแปงซัง (Wagner, R.L. et Pinchon J : 1962) ได้กล่าวถึงประโยคคำถามแบบตอบรับ-ปฏิเสธ ในภาษาฝรั่งเศสว่า "โครงสร้างของประโยคดูได้จากน้ำเสียง (le ton) การเติมส่วนแสดงการถาม เช่น Est-ce que การสลับที่กันระหว่างประธานกับกริยา เช่น

- Madame revient dîner ?

(คุณผู้หญิงจะกลับมารับประทานอาหารเย็นมั๊ย)

- Est-ce qu'elle ne m'aide pas dans le ménage?

(หล่อนไม่ช่วยฉันทำงานบ้านเลยหรือ)

- Partons - nous ? (พวกเราไปม๊ย)

จากการที่มีรูปคำถามต่างกันหลายชนิด การเลือกใช้รูปคำถามแบบใดขึ้นอยู่กับ

1. ระดับชั้นชั้นทางสังคมของผู้พูด
2. ระดับของภาษาที่พูด กล่าวคือ ภาษาที่ใช้ใช้นั้นเป็นภาษาที่ใช้กันในหมู่เพื่อนฝูง คนคุ้นเคย หรือเป็นภาษาที่ใช้กับคนทั่วไปหรือกับคนที่ไม่รู้จัก
3. วัจนลีลาของผู้พูด หมายถึงลักษณะการพูด จังหวะ ความประสานกลมกลืนกัน

โดยทั่วไปแล้วในทางปฏิบัติจริง ๆ พบว่าลักษณะการสลับที่ระหว่างประธานกับกริยาจะพบในภาษาเขียน แต่ในขณะนั้นพบว่ามีผู้นามาใช้ในภาษาพูดในกลุ่มคนที่ได้รับการอบรมศึกษามา เช่น

- viendrez - vous? (คุณจะมาหรือ?)
กริยา ประธาน

นอกจากนี้ภาษาพูดในหมู่คนคุ้นเคยรู้จักกันก็เปลี่ยนไปจากเดิม เช่น

- Es - tu prête ? Alors, tu es prête ?
กริยา ประธาน ประธาน กริยา

(เธอพร้อมหรือยัง)

- Viens - tu ? Alors, tu viens ?
กริยา ประธาน ประธาน กริยา

(เธอไปม๊ย)

นอกจากนี้วากเนอร์ได้กล่าวว่า เราสามารถสรุปรูปคำถามอย่างย่อ ๆ ได้ 2 ชนิด คือ

1. question insistantes คือประโยคคำถามเพื่อเน้นย้ำที่มีลักษณะต่อไปนี้

1.1 ประโยคคำถาม + ทำนองเสียงขึ้น

1.2 ประโยคคำถาม + คำแสดงการถาม เช่น

n'est-ce pas?

2. question dirigées คือ ประโยคคำถามนำ คำตอบจะเป็นการตอบรับ หรือปฏิเสธก็ได้ แต่ลักษณะทางโครงสร้างของคำถามประเภทนี้จะต้องเป็นคำถามปฏิเสธเสมอ และ สลับ กริยา-ประธาน หรือขึ้นต้นประโยคคำถามด้วย "Est-ce que" เป็นส่วนใหญ่

Ne viendrez - vous pas ?

Est-ce que vous ne viendrez pas ?

เราสามารถคาดคำตอบได้ว่าประโยคคำตอบจะเป็นตอบรับ แต่ในขณะ

Viendrez - vous ?

Est - ce que vous viendrez ?

ใน 2 ประโยคนี้ เราไม่สามารถคาดเดาคำตอบได้

Aurélien Sauvageot (Sauvageot : 1972) ได้เขียนไว้ในบทความ le vocabulaire parlé (ศัพท์ในการพูด) ในหนังสือ Analyse du français parlé (การวิเคราะห์ภาษาพูดในภาษาฝรั่งเศส) โดยกล่าวว่า เป็นที่เด่นชัดว่าในภาษาพูดจะมีศัพท์เฉพาะที่ใช้โดยเฉพาะในบทสนทนา แต่จะไม่ปรากฏศัพท์เหล่านี้ในภาษาเขียน และ ในบางคำจะเป็นเพียงภาษาปากเท่านั้น จะไม่ปรากฏในพจนานุกรมเช่นกัน ผู้เขียนได้สรุปคุณลักษณะของคำในภาษาพูดของภาษาฝรั่งเศสไว้ดังนี้

1. ในภาษาพูดศัพท์ที่ใช้จะบรรยายสิ่งต่าง ๆ อย่างเห็นภาพได้ชัด มีชีวิตจิตใจ
2. ภาษาพูดจะสร้างคำขึ้นใช้ในเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ ซึ่งคำเหล่านี้บ่อยครั้งที่ใช้เพียงครั้งเดียว หรือชั่วคราวเท่านั้น จะไม่คงทนถาวร เหมือนในภาษาเขียน
3. ในภาษาพูดของภาษาฝรั่งเศส จะมีการใช้คำศัพท์ต่างประเทศ เช่น จะพูดว่า "on va au shopping center" แทนที่จะเป็น "on va au magasin" หรือ "on paie cash" แทนที่จะเป็น "on paie à la caisse"
4. จะมีการย่อคำให้สั้นลงในภาษาพูดเพื่อความรวดเร็วในการสื่อสาร เช่น คนเมืองอื่น ๆ ยกเว้นใน Paris จะเรียกรถเมล์ว่า bus แทนคำว่า l'autobus และยังมีคำอื่น ๆ อีกเช่น prof หรือ professeur, labo หรือ laboratoire (ห้องปฏิบัติการทางภาษา), fac หรือ faculté (คณะในมหาวิทยาลัย) (Sauvageot : 1972)

Aurélien Sauvageot (Sauvageot : 1972) ได้เขียนไว้ในเรื่อง l'ordre des mots (การเรียงลำดับคำในประโยค) ในหนังสือเล่มเดียวกันกล่าวว่า ส่วนมากในเรื่องการเรียงลำดับคำในประโยคทั้งในภาษาพูด และภาษาเขียน จะไม่ต่างกัน เช่น ในเรื่องการวางตำแหน่งที่ของกรรม (pronom personnel) รวมทั้งเรื่อง การเรียงลำดับ adjectives แต่ก็มีคำคุณศัพท์บางตัวที่สามารถสลับที่กันได้ เช่น

ในภาษาพูดจะเป็น une chambre grande (ห้องนอนใหญ่)
 (noun) (adjective)
 หรือ une grande chambre ก็ได้
 (noun) (adjective)

แต่ในขณะที่ภาษาเขียนจะต้องเป็น

une grande chambre เท่านั้น

ลิตธา พินิจภูวดล และ อุษากาการทับทิม (2521) ได้เขียนถึงความแตกต่างระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียนในหนังสือเรื่อง ภาษาศาสตร์ประยุกต์ในการสอนภาษาฝรั่งเศสในฐานะภาษาต่างประเทศว่า la langue courante parlée (ภาษาพูด) และ la langue courante écrite (ภาษาเขียน) นี้จะนำมาใช้แทนกันไม่ได้เลย เพราะในการเขียนนั้น ผู้เขียนมีเวลาที่จะคิดมากกว่าในเวลาพูด ฉะนั้น ภาษาเขียนจึงต้องมีความสละสลวยมากกว่าภาษาพูด

เช่น ในภาษาพูด เราจะพูดได้ว่า

- Je crois pas (ฉันไม่เชื่อ)

- Il n'aime pas ça, je le sais. (เขาไม่ชอบสิ่งนั้น ฉันรู้)

แต่ในภาษาเขียนจะไม่ยอมรับค่าเหล่านี้เลยแม้จะเป็นการเขียนถึงคนที่สนิทมาก ๆ ก็ตาม ดังนั้น ในภาษาเขียนจะต้องใช้ดังนี้

- Je ne crois pas.

- Je sais qu'il n'aime pas cela.

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า la langue parlée (ภาษาพูด) และ la langue écrite (ภาษาเขียน) มีความแตกต่างดังนี้ คือ

1. ภาษาพูดนั้นจะมีคำซ้ำ ๆ มากกว่าภาษาเขียน ทั้งนี้เพราะคำพูดนั้นเมื่อพูดไปแล้วก็ผ่านไปเลยไม่มีอะไรเหลือไว้ทบทวนความทรงจำอีก เมื่อจะพูดถึงอีกจึงต้องพูดใหม่เพื่อให้ผู้ฟังจำได้

2. โครงสร้างของภาษาต่างกัน ในภาษาพูดนั้นจะได้รูปประโยคที่ง่าย ๆ สั้น ๆ กระทัดรัด เพื่อความรวดเร็วในการถ่ายทอดความคิด ส่วนในภาษาเขียนนั้นจะมี morphèmes de relation มาก คือ มีถ้อยคำที่เลือกสรรมากกว่าในภาษาพูด

3. ในภาษาพูดนั้น จะตัดคำบางคำออกไป เพื่อก่อให้เกิดความรวดเร็ว เช่น พูดว่า

[japad] แทนที่จะเป็น Il n' ya pas de pain

[zepa] " Je ne sais pas

[jarje abwar] " Il n'ya rien à boire.

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าภาษาเขียนมีความสละสลวยมากกว่าภาษาพูด
"Le français écrit est sensiblement plus digne que le français parlé" (สิทธิธา และ อุษา : 2521)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (อมรา : 2529) ได้เสนอเรื่อง ภาษาศาสตร์สังคม กับ การสอนภาษาต่างประเทศ ในการสัมมนาทางวิชาการ ที่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2529 โดยตอนหนึ่งของการสัมมนานั้น ได้พูดถึง ภาษาพูด กับ ภาษาเขียน ไว้ว่า

: ภาษาพูด หรือ ภาษาที่ทำหน้าที่เป็นภาษาพูด คือ ภาษาที่มี ลักษณะแบบภาษาที่ใช้สื่อสารโดยการพูดเป็นส่วนใหญ่

ภาษาเขียน คือ ภาษาที่มีลักษณะแบบภาษาที่ใช้สื่อสารโดยการเขียนเป็นส่วนใหญ่ โดยยกตัวอย่างเกี่ยวกับภาษาฝรั่งเศสว่า

ในภาษาฝรั่งเศสมีผู้ศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาพูดกับภาษาเขียน และพบว่ารูปแบบของประโยคบางแบบเป็นที่ยอมรับ และนิยมใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน เช่น คำถามที่ใช้ Est-ce que ดังตัวอย่าง Est-ce qu'il part? และประโยคที่ย้ำกรรมาไว้ข้างหน้า เช่น Mon parapluie, je ne l'ai pas encore oublié.

ในทางตรงข้ามมีรูปแบบประโยคบางแบบที่พบว่าใช้ในภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด เช่น การใช้ subjunctif ดังตัวอย่าง

:C'est dommage qu'elle soit malade.

(subjunctif)

การใช้ plus-que-parfait ในตัวอย่าง เช่น

: Elle avait déjà fini quand je suis arrivé

(plus-que-parfait)

และ ประโยคที่มีประธาน เป็น clause เช่น

: Que vous avez été trempé par la pluie laisse Jules indifférent.

(อมรา : 2529)

François Caradec (Caradec : 1988) ได้กล่าวใน
 ตอนหนึ่งของบทนำ ในหนังสือเรื่อง n' ayons pas peur des mots
 Dictionnaire du Français argotique et Populaire ว่าภาษา
 ฝรั่งเศสปัจจุบันจะมีทั้ง ภาษาเขียน (la langue écrite) และภาษาพูด
 (la langue parlée) ในส่วนของภาษาพูดนั้นจะมีการพัฒนา แพร่ขยายมา
 จากสื่อทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และมีการใช้ ส่วนวน คำศัพท์ สแลง
 (argot) ต่าง ๆ ในภาษาพูดในชีวิตประจำวัน เช่น

- v. abouler แทนที่จะเป็น apporter, donner
- un bitos " un chapeau

ดังประโยคว่า - T'as vu son bitos?

= chapeau

- Rentez à la crèche คำว่า la crèche เท่ากับ la chambre

ซึ่งคำ argot ต่าง ๆ นี้ จะเกิดขึ้นมากในหมู่วัยรุ่น จนมีภาษาซึ่งจำกัด
 เฉพาะวัยรุ่นใช้ (langage des jeunes) ซึ่งภาษาสำหรับกลุ่มวัยรุ่นนี้จะ
 ประกอบด้วยคำสแลงต่าง ๆ ซึ่งนิยมใช้ในภาษาพูดเท่านั้น

จากผลงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดทำให้ผู้วิจัยมองเห็นลักษณะทั่วไปของภาษาพูดและภาษาเขียนว่า ภาษาพูดนั้นไม่ได้หมายถึง ภาษาที่สื่อโดยการพูดแต่เพียงอย่างเดียว เช่นเดียวกับภาษาเขียนที่ไม่ได้หมายถึง ภาษาที่สื่อโดยการเขียนแต่เพียงอย่างเดียว เช่น จดหมายส่วนตัวนั้นจะสื่อโดยการเขียน แต่ลักษณะการใช้ภาษาจะใช้ลักษณะของภาษาพูด ซึ่งตรงข้ามกับ การพูดปาฐกถา ซึ่งจะสื่อโดยการพูด แต่ลักษณะการใช้ภาษาจะใช้ลักษณะของภาษาเขียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพบว่าลักษณะของภาษาพูด ไม่จำเป็นต้องสื่อโดยการพูด และ ลักษณะของภาษาเขียนไม่จำเป็นต้องสื่อโดยการเขียนเสมอไป แต่ผู้วิจัยกลับสังเกตเห็นว่าน่าจะมองภาษาพูด และภาษาเขียนในด้านความเป็นทางการและไม่เป็นทางการ นั่นคือมองในแง่วจนลีลาดังเช่นที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ได้กล่าวไว้ถึงภาษาพูดและภาษาเขียน ในหนังสือคำจำกัดความภาษาศาสตร์ สังคม ซึ่งผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วข้างต้น (อ้างถึง 1.6.1)

ดังนั้นจากการที่ผู้วิจัยมองเห็นลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียนในแง่ความหมายของวจนลีลา และในภาษาฝรั่งเศสเองนั้นก็ยังมีเพียงผู้กล่าวถึงและแนะนำในเรื่องนี้ไว้เท่านั้น แต่ยังไม่มีการทำการค้นคว้าวิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกเฉพาะประเด็นในเรื่องวากยสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าเป็นประเด็นหนึ่งที่สามารถแยกวจนลีลาภาษาพูดและวจนลีลาภาษาเขียนออกจากกันได้ ผู้วิจัยจึงนำประเด็นนี้มาทำการค้นคว้าวิจัยในเรื่อง ความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์ บางประการในวจนลีลาภาษาพูด และวจนลีลาภาษาเขียนของภาษาฝรั่งเศส